

„Ik houd veel van denken, mijnheer Siria; maar . . . niet van „grübeln“ en wanneer ik spreek van een werkzaamheid, dan doel ik op een werkzaamheid, waarmee iemand nut kan stichten. Wie denken wil voor anderen en werken voor anderen zal nooit een „Grübler“ worden.”

Blank meende den spijker nu eens heel flink, bijkans al te flink, op den kop te hebben getroffen; maar toch had hij Siria's tergend glimlachje niet kunnen wegvagen.

„Dus . . . *ik* moet zwoegen voor mijn buurman, *mijn* buurman weer voor *zijn* buurman; de vader voor zijn zoon, de zoon voor den kleinzoon, de kleinzoon voor den achterkleinzoon, enzoovoorts, enzoovoorts, totdat eindelijk de laatste mensch van al dat getob profiteert! Jongen, jongen, vindt u die uitkomst niet wat schraal voor zooveel moeite?”

Blank begreep, dat hij er een eind aan moest maken. Tegen zulk een spelen met woorden viel niet met vrucht te strijden. Kennelijk was 't den officier alleen te doen om zich wat te vermaken in een schijngevecht met spitsvondigheden. Tot een logisch en vooral practisch doordinken was de man niet in staat. Daarvoor had hij ook een ander, meer maatschappelijk leven moeten leiden.

Zijn zenuwgestel was zeker in de war . . . het nachtbraken had hem moreel ziek gemaakt . . . door het lezen van romans waren hem allerlei overspannen denkbeelden in het hoofd gekomen . . . hij redeneerde als een vrouw . . .

Zouden dergelijke wezens daardoor zulk een invloed op vrouwen uitoefenen? —

Terwijl hij aldus nadacht, had Emma bevestigd, dat haar man een zeldzame gelukkige natuur bezat. Altijd goed geluimd en tevreden, nooit zwaarmoedig, nooit geëxaspereerd; Siria had wel gelijk hem te benijden.

Blank voelde, dat dit benijden niet alleen de verplichting insloot om Siria te beklagen; maar hem tevens tot een grover bewerktuigd wezen stempelde

Ik zag mij aan die draaibank.